

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: Z. H.
e.č. X
st. přísl. X
doručovací adresa: X

zastoupen Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou
sídlem Havlíčkova 1043/11, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační
politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2019, č. j. OAM-524/ZA-ZA01-ZA05-2018, e. č. B007239,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2019, č. j. OAM-524/ZA-ZA01-ZA05-2018, e. č. B007239, e. č. B008508 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo pro nepřípustnost rozhodnuto o zastavení řízení ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a při poskytnutí údajů k této žádosti dne 25. 6. 2018 uvedl, že se politicky nikdy neangažoval a o politiku se nezajímá. Žalobce je svobodný, bezdětný, poslední pobyt ve vlasti ve městě X. Přicestoval na české schengenské vízum v lednu 2018, byl tu již v roce 2017, přičemž poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany v únoru 2018. Je zdravý a bez zvláštních zdravotních potřeb.
3. Žalovaný tedy vycházel z názoru, že důvody podání žádosti jsou stejné jako v minulém řízení, a to skutečnost, že žalobce měl převážet valuty z Gruzie pro disident ve své vlasti. Co se týká informací o zemi původu, žalovaný vycházel ze Zprávy o zemi původu – Informace OAMP Ázerbajdžán – bezpečnostní a politická situace ze dne 3. 7. 2018, Informace IOM Ázerbajdžán 2018. Žalobce při seznámení s podklady pro rozhodnutí sice chtěl doplnit podklady, ale ani po prodloužení lhůty žádné podklady nedoplnil.
4. Žalovaný hodnotil druhou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany následovně. Důvodem podání žádosti je skutečnost, že žalobce pracoval pro ázerbajdžánského novináře žijícího v Gruzii, od něhož přebíral peníze a nosil je členovi opoziční politické strany v Ázerbajdžánu. V azylovém příběhu žadatele žalovaný neshledal intenzitu ani prvky, které by měly zavdávat odůvodněné obavy z jeho pronásledování v případě návratu do vlasti.
5. Žalovaný na adresu tvrzení žalobce uvedl, že jeho výpověď je v některých bodech spekulativní až neautentická. Žalobce sám je politicky nezajímavá figura bez politických aktivit či protistátní novinářské činnosti. Žalobce uvedl naprosto stejné důvody odchodu z vlasti a neochoty se vrátit (obavy z možného postihu za převoz financí z Gruzie do Ázerbajdžánu pro opozici).
6. Podle názoru žalovaného žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl jakoukoliv novou a azylově relevantní okolnost, která by odůvodňovala opětovné posouzení toho, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení některé formy azylu či doplňkové ochrany. Proto žalovaný postupoval podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení v dané věci zastavil.

III. Žaloba

7. V žalobě bylo namítáno, že žalovaný neměl žádost o udělení mezinárodní ochrany posuzovat jako zjevně nepřípustnou. Žalovaný měl zkoumat, zda žalobce uvedl či neuvedl nové skutečnosti. Důvodem podání opakované žádosti byly tvrzené problémy

ve vlasti, které vyústily v obavy žalobce o svou bezpečnost a o život. Jednalo se zejm. o působení v ADO divadle v Baku podporovaném disentem, pro nějž převážel žalobce valuty.

8. Žalobce dále zpochybnil závěr žalovaného o hodnocení jeho výpovědi jako neautentické a nevěrohodné, ačkoliv muselo být žalovanému známo, že žalobce pochází z politicky aktivní rodiny. Jeho sestra paní A. B. je od roku 2012 členem organizace Nida Vatanda Harekati, jejíž program je částečně politický, zaměřený proti vládnoucímu režimu. Sestra žalobce byla předsedkyní této organizace pro oblast Abšeron a účastnila se tak řady mítinků. Několikrát byla předvolána na policii, kde byla po dobu několika hodin vyslýchána, naposledy v roce 2016, kdy se dostala na svobodu pouze díky zaplacení úplatku. V roce 2017 v její domácnosti proběhla domovní prohlídka a intenzita útoků vůči ní i její rodině se tak postupně zvyšovala. Politicky aktivní byl i její manžel, přičemž oba jsou pronásledováni politickou státní mocí.
9. Podle informací získaných od svého otce má žalobce za to, že je v hledáčku tajných služeb. Poté začal jsem činit kroky vedoucí k urychlenému upuštění země. To se mu na začátku roku 2018 podařilo a bezprostředně po svém příjezdu do České republiky požádal o mezinárodní ochranu, která však byla jako nedůvodná zamítnuta.
10. Žalobce je povoláním herec a svou zemi neměl v úmyslu dlouhodobě opustit. Vše se ale změnilo za situace, kdy se objevilo reálné nebezpečí pronásledování jeho osoby, a vše umocnily policejní prohlídky v bydlíšti jeho sestry v době, kdy již byla v zahraničí.
11. Navrhuje oproti hodnocení své výpovědi důkaz potvrzením divadla ADO, kde byl zaměstnán jako herec. Tento důkaz vyvrací podle jeho názoru tvrzení žalovaného o spekulativním a fabulujícím charakteru jeho výpovědi.
12. Dále žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu, které byly vydány ve věci mezinárodní ochrany sestry žalobce a jejího manžela (rozsudky NSS ze dne 16. 5. 2019, č.j. 9 Azs 20/2019-59 a č.j. 9 Azs 21/2019-70), jejichž stejnopisy s doložkou právní moci připojil k žalobě.
13. Konečně žalobce uvedl, že žalovaný se měl zabývat i pronásledováním skrze osoby blízké, přičemž ve vlasti je problematická situace stran svobody projevu. Žalovaný se měl zabývat možnou změnou situace v zemi původu.
14. Z uvedených důvodů navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení žalovanému. Navrhl, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkazuje na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné.
16. Žalovaný trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v

průběhu správního řízení uvedl, a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však žalovaný dospěl k závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zastavena dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu oprávněně.

17. K námitkám žalobce žalovaný uvádí, že trvá na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu. Žalobce měl možnost do žádosti uvést veškeré relevantní důvody, jež jej vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které ve vlasti měl. Žádost nakonec stvrdil svým podpisem. Aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již druhá v pořadí. Poprvé žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 12. 2. 2018. Řízení o jeho žádosti bylo vedeno pod č.j. OAM-143/ZA-ZA11-2018 a jmenovanému nebyla mezinárodní ochrana udělena.
18. Dne 18. 6. 2018 podal jmenovaný druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalovaný posoudil důvody druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany a provedl srovnání s tvrzeními, která jmenovaný učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Ve své druhé žádosti o mezinárodní ochranu žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, nepoukázal na podstatnou změnu okolností jeho případu a nebyly shledány nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by jmenovaný byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy.
19. Žalobce pouze zopakoval důvody uvedené v předchozím řízení předchozích, a proto správní orgán aktuální žádost žalobce posoudil dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o této žádosti zastavil. Žalobce poukázal na případ své sestry X, k čemuž žalovaný uvádí, že každý případ hodnotí individuálně, a proto je tato žalobní námitka irelevantní. Správní orgán má za to, že se při posuzování druhé žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti a že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem.
20. Je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Žalovaný je toho názoru, že pro to, aby žalobce mohl tuto svou povinnost splnit, učinil maximum. Během poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 25. 6. 2018 měl žalobce možnost uvést důvody, pro které žádal o udělení mezinárodní ochrany. Při konaném pohovoru mu bylo umožněno, aby uvedl i další skutečnosti, které by měl žalovaný vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to včetně možnosti doložit doklady, které by jeho tvrzení podpořily. Žádný takový důkaz nedodal, pouze k žalobě doložil potvrzení ředitele divadelního spolku ADO. Žalovaný je tedy přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu, jak ostatně vyplývá ze spisového materiálu.
21. Co se týká námitky ohledně politické angažovanosti jeho rodinných příslušníků, žalobce ve výpovědi ze dne 28. 6. 2017 uvedl, že není žádného politického vyznání. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s celkovou bezpečnostní situací v Ázerbájdžanu.
22. V průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce neuváděl žádné nové skutečnosti, které by vyžadovaly opakované meritorní posouzení jeho opakované žádosti. Žalovaný uvádí, že má za to, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí

dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Během řízení žalovaný hodnotil celý případ individuálně a posoudil veškeré argumenty, které žalobce během žádosti uvedl. Námitky uvedené v žalobě tak shledává žalovaný irelevantními a účelově uvedenými.

23. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Průběh řízení před soudem

24. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.

25. Soud ve věci nařídil **ústní jednání**, neboť žalobce navrhoval doplnění dokazování a krajský soud shledal, že provedení navrhovaného důkazu je potřebné pro řádné posouzení žalobních námitek. Jednání se uskutečnilo dne 23. 11. 2020 za účasti žalobce, jeho zástupkyně a zástupkyně žalovaného. Při jednání krajský soud vyslechl procesní přednesy obou stran, v nichž v zásadě strany odkázaly na svá písemná podání. Zástupkyně žalované zdůraznila, že meritorně byla žádost o udělení mezinárodní ochrany posuzována v prvním řízení, přičemž žalobními námitkami chce žalobce znovu dosáhnout přezkumu důvodů pro neudělení mezinárodní ochrany. Krajský soud poté konstatoval obsah soudního spisu a připojeného správního spisu.

26. Ze **správního spisu** krajský soud zjistil, že žalobce podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 12. 2. 2018, o níž bylo rozhodnuto žalovaným rozhodnutím ze dne 10. 5. 2018, č.j. OAM-143/ZA-ZA11-ZA17-2018 tak, že mu mezinárodní ochrana nebyla udělena (dále jen „prvotní rozhodnutí“). Při poskytnutí údajů ke druhé žádosti 25. 6. 2018 žalobce uvedl, že není členem politické strany nebo skupiny a nijak se politicky neangažoval se. Žalobce měl v minulosti již dříve několikrát víza do EU a navštívil členské státy v letech 2013 – 2017 (Španělsko, Itálie, Francie). K důvodům pro udělení mezinárodní ochrany uvedl, že po určitou dobu převážel valuty z Gruzie od muže X pro politickou stranu X (od června 2016 do prosince 2016).

27. V prvotním řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany s ním byl proveden pohovor ze dne 15. 2. 2018. Z protokolu vyplývá, že žalobce měl převážet valuty pro rodiny politicky uvězněných lidí. Poté však osoba poskytující finance byla následně unesena do Ázerbajdžánu. Od svého otce získal informaci, že se o něho zajímá bezpečnostní služba. Zbytek rodiny (kromě sestry a jejího dítěte) zůstal ve vlasti. Ke svému angažmá v divadlo ADO v Baku uvedl, že divadlo bylo pod tlakem ze strany státu, několikrát mu bylo znemožněno projevovat svobodně své názory. Ze správního spisu vyplývá, že proti prvotnímu rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany nebyla podána žaloba.

28. Žalovaný vycházel při posouzení poměrů v zemi původu ze zpráv, které jsou obsahem správního spisu. Jedná se zprávy o zemi původu – Informace Ázerbajdžán (IOM) Mezinárodní organizace pro migraci 2018 a Informace OAMP ze dne 3. 7. 2018 (bezpečnostní a politická situace v zemi). Při seznámení se s podklady dne 11. 4. 2019 žalobce požadoval lhůtu 20 dnů k podání vyjádření a poté ještě prodloužení o 10 dnů, žádné další podklady však do spisu nebyly dodány.

29. Krajský soud dále po osobním vyjádření žalobce provedl důkaz potvrzením divadla ADO v Baku, kde se ředitelem divadla potvrzuje, že žalobce byl členem souboru divadla od roku 2015 do roku 2017. Dále se v něm uvádí, že žalobce v té době čelil perzekuci a nátlaku ze strany státních orgánů. Z tohoto důkazu žalobce dovozuje, že byl v uvedené době veřejně činný a potýkal se s problémy pramenícími z nátlaku režimu. Žalobce toto potvrzení nepředložil v prvotním ani v předmětném řízení o udělení mezinárodní ochrany. Zástupkyně žalovaného k výkladu provedeného důkazu uvedla, že toto potvrzení neříká nic nového, neboť žalovaný vycházel z toho, že žalobce byl členem divadla. Z toho plyne, že žalovaný se těmito skutečnostmi zabýval. K tomu zástupkyně žalobce uvedla, že se žalovaný měl touto otázkou zabývat znovu ve světle aktuálních informací o zemi původu a též ve světle azylového příběhu jeho sestry a jejího manžela, v jejichž věcech byly vydány zrušující rozsudky Nejvyššího správního soudu. Podle názoru žalovaného žalobce měl svou obavu vyjádřit již v prvotním řízení.
30. Krajský soud dále konstatoval podstatný obsah rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 20/2019, z něhož vyplývá, že sestra žalobce byla předsedkyní nevládní organizace pro oblast Abšeron a byla odpovědná za agitaci, sdružování mládeže, rozdávání učebnic, rovněž také vylepovali letáky proti volbám a vystupovali proti korupci. Následně čelila policejnímu vyšetřování a následně i domovní prohlídce, prodělal několik výslechů, přičemž v té době byla gravidní. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku shledal, že tento případ nese prvky tzv. pronásledování na kumulativním základě.
31. Na přímý dotaz soudu zástupkyně žalobce potvrdila, že činnost žalobce spočívající v převážení valut pro disent v Ázerbajdžánu neměla nic společného s veřejnou činností jeho sestry. K bezpečnostní situaci ve vlasti zástupkyně žalobce zdůraznila, že jakkoliv žalobce se osobně nepovažoval za politickou figuru, v důsledku jeho činnosti mu státní orgány země původu takové postavení připisovat mohly. Žalobce potvrdil, že naposledy v Ázerbajdžánu pobýval ve městě X poblíž X. Nicméně žalobce má obavu z aktuální situace v zemi původu, kde probíhá konflikt (Náhorní Karabach).
32. Jelikož další důkazní návrhy účastníci nevznесли, krajský soud ukončil dokazování ve věci a po vyslechnutí konečných návrhů přerušil jednání za účelem vyhlášení rozsudku.

VI. Posouzení věci krajským soudem

33. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
34. Žaloba **není důvodná**.
35. V první řadě krajský soud uvádí, že předmětem přezkumu v této věci byla pouze otázka, zda předmětem posouzení v této věci nejsou samotné důvody pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany (zákonnost a správnost prvotního rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, nýbrž podmínky pro aplikaci ustanovení § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

36. Krajský soud dále uvádí, že po seznámení se skutkovým stavem zjištěným žalovaným a jeho doplnění dokazováním při soudním jednání shledal, že prvotní rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany zahrnuje všechny relevantní skutkové roviny věci.
37. Podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu platí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
38. Krajský soud vycházel při posouzení žalobních námitek z právní úpravy obsažené v ustanovení § 11a odst. 1 a 2 zákona o azylu v rozhodném znění, podle něhož platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda „...*uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Není-li opakovaná žádost nepřipustná, ministerstvo rozhodne o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, pokud není odůvodněn jiný postup.*“
39. Ve vztahu k ustanovení § 13 (tzv. azylu za účelem sloučení rodiny) a § 14 zákona o azylu (tzv. humanitárnímu azylu) platí podle § 11a odst. 4 zákona o azylu, že s ohledem na důvody hodné zvláštního zřetele lze podanou opakovanou a další opakovanou žádost posoudit jako přípustnou. Takový postup je žádoucí zvláště v situacích, kdy jsou dány důvody, pro které ministerstvo na základě správního uvážení může rozhodnout o udělení humanitárního azylu podle § 14, případně o udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny. Tyto důvody by jinak neměly vztah k možnému pronásledování ani hrozbě vážné újmy a nemohly by být těmi důvody, pro které ministerstvo posoudí (další) opakovanou žádost jako přípustnou (viz k tomu Zákon o azylu – komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2011, In. ASPI).
40. Ve světle citované právní úpravy krajský soud vyhodnotil jednotlivé skutkové roviny věci z hlediska namítané žalobní argumentace. Co se týče tvrzené činnosti žalobce při převážení valut z Gruzie, krajský soud uvádí, že podle jeho názoru zůstal tento důvod ve druhé žádosti o mezinárodní ochranu v rovině tvrzení zcela nezměněn. Z geneze azylového příběhu žalobce je patrné, že spolupráce při převážení valut (USD) z Gruzie do Ázerbajdžánu probíhalo ve druhé polovině roku 2016. Žalovaný hodnotil tento tvrzený důvod správně jako zcela shodný a tudíž opakovaný, přičemž krajský soud dodává tolik, že z azylového příběhu žalobce neplyne, že by byl v důsledku této své činnosti ex post v zemi původu vyslýchán či vyšetřován policií. Tvrzené zmizení jeho kontaktní osoby, od níž přebíral peníze, a z doslechu získaná informace, že se o něho zajímá bezpečnostní služba, rozhodně nemohla změnit náhled na tuto skutkovou rovinu případu. Jde o tvrzení, která nezakládají novou skutečnost, kvůli níž by musela být druhá žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany posuzována v meritu. Tato činnost podle tvrzení samotného žalobce ani nijak nesouvisela s působením jeho sestry ve veřejném prostoru.
41. Ohledně působení žalobce v divadle ADO v Baku krajský soud uvádí, že sáhl k doplnění dokazování o žalobcem předložené potvrzení ředitele tohoto divadla.

Nicméně po provedení tohoto listinného důkazu krajský soud dospěl k názoru, že ani tato skutková rovina věci nevykazuje natolik zásadní znaky změny, aby ji musel žalovaný věcně hodnotit novým meritorním posouzením. Zmínka o perzekuci, které měl žalobce v divadle čelit, je velmi nekonkrétní a vzhledem k okolnostem věci (poměrně dlouhé angažmá v divadle a bezproblémové cestování žalobce do okolních zemí i do EU) se jeví jako spíše účelová. Jak žalobce sám uvádí a i při jednání potvrdil, jeho činnost neměla v zásadě politický přesah a žalobce nelze označit v žádném případě za politického aktivistu. I kdyby se na něho státní orgány v zemi původu dívaly tímto způsobem a zajímaly se o jeho činnost, nevykazuje to ještě znaky pronásledování. Stejně tak herectví žalobce lze těžko spojovat s osvětovou a již politicky zaměřenou činností jeho sestry, která byla pro svou činnost vyslýchána opakovaně policií.

42. Krajský soud dále považuje za nesporné a odpovídající obecně známým skutečnostem, že bezpečnostní situace v Ázerbajdžánu se v poslední době vyhrotila na západě země v souvislosti s konfliktem s Arménií o tzv. Náhorní Karabach. Krajský soud však vycházel z tohoto, že za poslední bydliště žalobce lze považovat X, město poblíž hlavního města X. Konflikt v Náhorním Karabachu již skončil a nelze logicky a pravděpodobnostně předpokládat, že by se měl žalobce vracet do této oblasti, což ani netvrdil. Proto je obecná a v zásadě ničím nepodložená obava ze současné bezpečnostní situace v Ázerbajdžánu nedůvodná.
43. Ohledně propojení azylového příběhu žalobce s příběhem jeho sestry a jejího manžela, v jejichž věci zasáhl kasačním způsobem Nejvyšší správní soud, krajský soud uvádí, že takovou spojitost nenalezl. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č.j. 9 Azs 20/2019-59 uvedl, že *„Nejvyšší správní soud ve shodě se stěžovatelkou má za to, že především trojice incidentů, jimž byla vystavena od září 2016 do února 2017, společně zakládá tzv. pronásledování na kumulativním základě. Tento právní pojem obsažený v čl. 9 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice rozebral NSS například v rozsudku ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007 – 129. Jde přitom o pronásledování, které je zjevně propojeno se stěžovatelčinou politickou aktivitou, tedy sdružováním v politických organizacích, účasti na mítincích a distribucí letáků kritizujících konkrétní aktivitu vlády. Pokud nebude tato souvislost v dalším řízení vyvrácena, jedná se o pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, respektive o jednání zakládající odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) téhož zákona.“*
44. V případě žalobce je nabíledni, že žádným momentům bezprostředního pronásledování v zemi jeho původu žalobce čelit nemusel, přičemž se v činnosti své sestry nijak neangažoval. Za této situace je dána spojitost pouze tím, že jde o osoby v příbuzenském poměru. To však ještě nezakládá dostatečné silné indicie k tomu, aby bylo možno reálně předpokládat, že by žalobce byl pro státní orgány Ázerbajdžánu osobou stejně zajímavou jako jeho sestra a její rodina. Krajský soud tedy nespatřuje důvody pro opětovné meritorní posouzení příběhu žalobce ani v citovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu.

VII. Závěr a náklady řízení

45. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

46. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. listopadu 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.